

моралі. Однак при цьому вважаємо, що політика може бути моральною і аморальною, але не може бути позаморальною, оскільки торкається інтересів людей, системи їх цінностей і цілей;

по-друге, політика, не підкріплена моральністю, приречена на поразку. Безчесна, цинічна особистість, для якої егоїстичні інтереси понад усе – тимчасовий персонаж на політичній сцені, терміни перебування якого на арені політичної слави та могутності обмежують і скорочують до мінімуму саме моральні засади суспільства (якщо вони наявні та міцні). Тільки політик, який справді виражає соціальні сподівання та інтереси людей, керується ними і прагне послідовно захищати та втілювати їх у життя, отримує тверду, щирі і тривалу підтримку громадськості. А моральність кожного представника політикуму зокрема, визначає етичність влади загалом і, опосередковано, рівень моральності всього суспільства;

по-третє, між політикою і мораллю завжди існує взаємозв'язок. Політика і мораль взаємодіють як форми суспільної свідомості й практики. Політика, що прагне досягнення своїх цілей, не може обійтися без такого значного внутрішнього регулятора людської поведінки, як мораль, і тому змушена апелювати до морального почуття мільйонів людей, використовуючи його в тій чи іншій мірі. Коли етично-моральні поняття наповнюють повсякденне життя людей та відіграють у ньому реально важливу роль, суспільство або підтримує, морально санкціонує і стимулює політичну діяльність, або ж засуджує, блокує, зупиняє протиморальні рішення, дії та вчинки влади. Саме ці положення визначають головні напрями взаємодії та взаємозв'язку політики та моралі як форм суспільної свідомості та буття.

БРИТАНСЬКА КОЛОНІАЛЬНА ІМПЕРІЯ: ЕТАПИ ТА ІСТОРІЯ ФОРМУВАННЯ

Олефіренко Юлія Леонідівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри історії держави і права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Третьякова Т.А.*

За час свого існування Великобританія довела, що імперія - це форма міжнародного правління, яка може вдало функціонувати. Переселенські, або так звані “білі колонії”, пройшли тривалий шлях розвитку від коронних володінь через автономію до незалежних держав, утворивши в 1931р. разом з “кольоровими колоніями” і метрополією Британську Співдружність Націй.

Початком колонізації став травень 1607 р., коли 120 англіївців заснували перше постійне поселення - форт Джеймстаун. Його було названо на честь короля Якова (Джеймса) I Стюарта, і він став центром першої англійської колонії в Америці - Віргинії. Однак аж до буржуазної

революції надбання нових колоніальних володінь не входили до числа пріоритетів зовнішньої політики держави. Виснажлива Столітня війна з Францією призвела у кінцевому підсумку до зміни зовнішньополітичних орієнтирів. Вихід на політичну арену буржуазії змусив Англію здійснити своєрідну переоцінку цінностей в сфері міжнародного життя.

Буржуазна революція середини XVII ст. вивела Англію на арену боротьби за колоніальний поділ світу. Поступово занепадали колись могутня Іспанія. Основним суперником Англії виступала Франція.

У Північній Америці Англії належали 13 колоній, що пізніше складуть основу майбутніх Сполучених Штатів.

У 1773 р. був виданий перший парламентський акт про управління Індією. З цього акту всі справи компанії віднині переходили в ведення Ради директорів, частина з яких повинна була періодично змінюватися. З останньої третини XVIII ст. в англійській торгівлі з Китаєм провідне місце займав контрабандний опіум, виготовлений на бенгальських плантаціях Ост-Індійської компанії, яку британський уряд обклав щорічним податком, сплачувати який було не під силу. За законом Пітта Молодшого(1784р.), фактична влада над англійськими колоніями у Індії перейшла до рук Контрольної ради, яка призначалася урядом.

Згідно з Утрехтським мирним договором, підписаним у 1713 р., Англія здобула "всю нову Шотландію або Акадію в її давніх кордонах, а також м. Пор-Руайаль".

Парижський мир в 1763р. закріпив перемогу англійців на колоніальній арені. Вони отримали Канаду, Флориду (від Іспанії), частину Антильських островів та всі землі на південь від Міссісіпі, а в Індії - Бенгал, Біхар, Мадрас та ін. Англійський король Георг III (1738-1820) 7 жовтня 1763 р. обнародував Прокламацію – перший офіційний документ, який зафіксував основи нового колоніального режиму в Канаді.

У першій половині XIX ст. розпочалася посилена колонізація й експлуатація Канади та південного Уельсу, колоніальна експансія поширюється на найвіддаленіші куточки світу. Колоніальні володіння цієї країни перевищували заморські надбання Франції, Іспанії, Португалії, Голландії та усіх інших колоніальних країн, разом узятих.

У 1815 р. Англія захопила Непал, приєднала до своїх індійських колоній відірвані у Бірми провінції Ассам і Аракан (1826 р.), північно-західні провінції Афганістану (1839 р.), індійські князівства Пенджаб і Кашмір (1849 р.).

Великобританія створила досить гнучку систему управління, що дозволила діяти за принципом "розділай і володарюй" і в багатьох випадках підтримувати колоніальний режим без громіздкого апарату, спираючись на місцеву на місцеву вехірківку (система опосередкованого управління).

Вища законодавча влада в Британській імперії належала британському парламенту, а також уряду. Система центрального управління колоніями до середини XIX ст. не була впорядкованою. В

адміністративному відношенні кермо влади колоніальними справами знаходилися в Лондоні – в руках Торгової палати. У законодавчому відношенні верховним органом був, зрозуміло, парламент.

Економічні закони Англії взяли три головні форми: регулювання торгівлі, обмеження промисловості і перешкод у справі випуску грошей. У своїй сукупності вони переслідували мету тримати американську економіку в підлеглому і залежному становищі по відношенню до економіки Великобританії. (Навігаційні акти 1660, "вовняний закон" 1699 року, "капельюшний закон" 1732, "залізний закон" 1750 року).

Початок ХХ ст. не ознаменував серйозних зрушень у колоніальній політиці Англії та її урядів. Якщо домініони продовжували нарощувати свої права, то доля інонаціональних колоній залишалася невизначеною і складною. Правовий статус домініонів тривалий час регулювався Актом 1865р. «Про дійсність колоніальних законів». Услід за Канадою та Австралією статус домініони в 1907 р. отримала Нова Зеландія, а у 1910 р. – Південно-Африканський Союз.

Домініони починають претендувати на право самостійно визначати власну зовнішню політику і чинити вплив на політику своєї метрополії. Конференція 1911 р. закріпила право домініонів брати участь у обговоренні питань зовнішньої політики імперії. Фактично, за півстоліття домініони прийшли шлях від колоній до суверенних держав.

Імперія сприяла поширенню британських технологій, торгівлі, англійської мови і форми правління по всьому світу. Британські колонії служили, головним чином, економічним інтересам Сполученого Королівства. Більшість колоній вирішили, що Співдружність націй заміняє їм Імперію в психологічному плані.

Британська Співдружність Націй – міжнародна міждержавна організація країн, що входили до Британської імперії, яка була утворена в 1931 році з метою підтримки міжнародного співробітництва у будь-яких галузях, в тому числі – економіці, освіті, науці. Зараз до складу БСН входять Велика Британія, 16 країн – колишніх домініонів, що й досі формально визначають головою своїх держав британського монарха і 32 країни, що раніше були британськими колоніями. Головними органами являються британський монарх, засідання голів урядів та робочий орган – Секретаріат, що знаходиться в Лондоні.

Британська імперія – велична держава, територія якої становила близько чверті земної суші. Справедливо буде сказати, що ця імперія "над якою сонце ніколи не заходить".

Список використаних джерел:

1. Джавахарлал Неру. Открытие Индии. Книга вторая М., 1989.
2. Конституции и законодательные акты буржуазных государств 17-19 вв. Под. ред. Семенова В. Ф. М.; 1966.
3. Новая история Под. ред. Нарочницкого А. Л. М.; 1978.
4. Самойло А. С. Английские колонии в Северной Америке в 17в. начальный период в Истории США. М., 1963.
5. Сборник документов по истории Европы и Америки 1540-1870. М., 1979.

6. Конституции и законодательные акты буржуазных государств 17-19 вв. под. ред. Семенова В.Ф. М.; 1966.
7. Хрестоматия по истории средних веков. Под. ред. Н.П. Грацанского. М., 1950.
8. Хрестоматия по социально-экономической истории Европы в новое и новейшее время. Под. ред. Волгина. М., 1949.
9. Пейн Томас. Избранное сочинение. М., 1959.
10. История 17в. Под. ред. Лависса. М., 1938.

ПРОБЛЕМА ІСТОРИЧНОСТІ ОСОБИ ІСУСА ХРИСТА В РЕЛІГІЄЗНАВЧІЙ НАУЦІ

Ворона Людмила Ігорівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ, кандидат історичних наук, доцент *Цанко О.М.*

До числа світових релігій, що мають найбільше число прихильників, відноситься християнство. Християнство - це збірний термін для характеристики трьох основних напрямків: православ'я, католицизму та протестантизму. Але всі їх об'єднують спільні історичні корені. У центрі християнства знаходиться образ Боголюдини - Ісуса Христа, який своєю мученицькою смертю на хресті постраждав за гріхи людства, але тим самим зняв з нього ці гріхи, примирив людський рід з Богом. А своїм воскресінням він відкрив для тих, хто в нього повірив, нове життя, шлях до возз'єднання з Богом в Божественному царстві. Христос перекладається з грецької як «помазаник», «месія», рятівник. Цим загальним ім'ям Ісус Христос пов'язаний з переказами про прихід на ізраїльську землю пророка, який звільнить свій народ від страждань і встановить там праведне життя – Боже царство.

Священною книгою християн є Біблія, яка складається з двох частин. Старий заповіт - священна книга послідовників іудаїзму і Новий заповіт, що викладає найважливіші етапи життя творця християнства - Ісуса Христа та основні положення його вчення. Новий заповіт складається з чотирьох Євангелій, два з цих Євангелій - від Матвія і від Іоанна, приписуються безпосередньо учням Ісуса Христа, а два інших - від Марка і від Луки - учням учнів Ісуса Христа. Крім Євангелій в Новий заповіт входять «Діяння апостолів» - перших учнів Христа і проповідників християнства, послання апостолів християнським громадам і, нарешті, Одрокровення Іоанна Богослова або Апокаліпсис.

Християнство виникло в I ст. нової ери на території Східної частини Римської імперії в Палестині.

Скільки існує християнство, стільки тривають суперечки про особистості його засновника. Розповіді про Ісуса Христа, описані в Євангеліях від Матвія, Марка, Луки та Іоанна, а також у посланнях і діяннях апостолів про Бога-сина, що виявився в світ в образі досконалої